

Sirweä

Unennäkö,

jossa eräs waimo Dulaisissa tertoo
kuinka hän ja hänen lapsensa
joutuivat helwettiin.

Neljäs painos.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto
kaupunginkirjasto

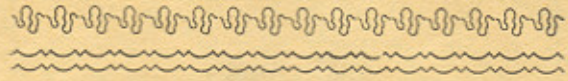
Tampereella 1903.

Isak Julin'in Kustannusliite ja Kirjakauppa.

Sinta 10 penniä.

1.227 AHN

20: -

Isak Julin'in

Kustannusliike ja Kirjakauppa
Tampereella,

myypi halvimmalla Kirja- ja Paperikauppa-
tavaraita. Sen jo jokainen jälleenmyyjä
tietää.

Hintaluettelo, joka pyydettyessä ilmai-
seksi lähetetään, todistaa asian todeksi.

Tampereella 1903, D. J. Sammon kirjapainossa.

Sirweä unennäkö.

Tätä unennäköä kesti pitkän aikaan, josta minä kolme kertaa heräsin ja tunsin joka kerta herätessäni kovan vapistuksen ruumiissani ja sielussani. Mutta minä waiwuin jälleen samaan näkyyn juuri samalle paikalle josta heräsin. Koska nyt kumppanini kuuli minun waikealla äänellä walittawan, alkoi hän minua herätellä, waan ruumiini oli oudosti tankea herätessäni, joka pian waiwai taasen entiselleen. Sitten kerroin uneni miehelleni. Uneni oli niin selkeästi muistossani, juuri kuin puolipäiwänä walwoissani olisin lais-
lea tätä katsellut ja kuullut, mitä nyt seuraa.

Unennäkö alkoi täällä tawalla. Dudot il-
main waihetukset oli maassa, niin että yksi osa ihmisistä alkoi hywin peljätä tätä, sitten pimeni aurinko mustaksi, eikä antanut waloa maan päälle. Kuu myös näkyi yhtä aikaa, waan sekin oli weri-
ruskea ja auringon alapuolella oli numerot, jotka wiittasivat wiimeisen tuomion wirteen.

Nyt aloin minä ja moni muu hywin pel-
jästyä tästä, waan muutamat sanoivat näitten olewan waan jodan merkkejä, ja todistiwat niitä ennenkin olleen jodan aikana. Waan minä pel-
jästyneenä odotin maailman loppua ja wiimeistä

tuomiota. Pian muuttuikin maa suureksi avaruudeksi ja ylhäällä ilmassa seiso i ihmisen muotoinen olento, jolla oli sangen kaunis muoto ja hänen päänsään oli ihana kruunu. Minun sieluni paloi hirmuinen pelwon tuska odottaisani tuomiotani, joko oli jo ilmi omasa tunnosani, sillä en minä woinut muuta odottaa kuin hirmuista tuomiota. Ja nyt näkyi kirkko ja hautausmaa, ja se, joka ilmassa seiso, sanoi: „nouskaat maasta ylös“. Hautausmaa alkoi heti mullistua niinkuin liehuwa wesipata, ja ääretön ihmispaljous nousi ylös, joista Hän toiset eroitti oikealle ja toiset wasemmalle puolelensa. Maa oli täynnä eläwiä ihmisiä ja näiden kansa teki Hän samankaltaisen eroituksen. Lapset tosin kaikki kutsui Hän oikealle puolelensa, waan sangen wähän wanhempaa wäkeä. Täällä näin minä lasten seassa muutamia tutawianikin, sekä eläwistä että kuolleista, ja yksi pappi seiso heidän keskellänsä ja puhui heille, mutta en kuullut mitä hän sanoi, sillä minun omatuntoni pelosta paukkui. Häweten katsoin minä heidän päällensä, sillä heidän kaswonja oli ihanat. Nyt kutsui Hän heitä tulemaan siälle siihen waltakuntaan, jonka sanoi itse heille walmistaneensa. Mutta sitä wastoin sille suurelle wäkijoukolle sanoi Hän nämät kauhistawaiset sanat: „menkää pois minun työni te kiroitut“, j. n. e. Ne jotka Hänen oikealla puolellansa olivat, meniwät sen

fansja, joka heitä tykönsä kutsui ja en heitä enempi nähnyt, waan minun täntyi jäävä tähän suureen wäljoukkoon, jossa oli tuttuja ja tuntemattomia, köyhiä ja rikkaita sekä eläwistä että kuolleista. Täällä oli monta parannukseen kutsuttua ihmisraukkaa, monta, jotka olivat elämän tietä etsineet, waan kuitenkin oman miелensä jälkeen, ja niin olivat joutuneet he, niinkuin minäkin, oman miелensä seuraajana tähän onnettomaan waiwan sijaan. Tämä awaruus, jolle me jäimme seisomaan alkoi palaa tulessa. Muutamia huoneita oli tässä, waan niistäkin käwi ulos tulen liekki. Tämän lafeuden läpitse oli ensin juoksewa wirta, waan sitte kun tuomion sanat kuului, niin tämä joki muuttui kuivaksi kiviwanioiksi. Kaikki lohdutukset ja waiwan huojennus oli niin tarkoin pois otettu, ettei ollut pienintäkään, millä olisi yhänsä tainnut itseänsä lohduttaa, sillä iäisyys huusi pituuttansa ja waiwain kovuus loppumattomuuttansa. Täällä oli hirmuinen pauke ja ulina, täällä möyhäsi nuot lopeat pyhät, jotka eläessään huusivat ja kerskasivat uskowanja Kristuksen päälle, kehuivat olewanja Jumalan lapsia ja täynnä Pyhää Henkeä, waan täällä ei he woineet itseään eikä muita lohduttaa; heidän huulensa papatti tuomiten itseänsä ja muita. Helwetin kuningas tarttui muuanta heistä tukkaan, wäänsi niskat nurin ja

runteli hirmuisesti. Ja minä näin niitä ihmisiä, jotka Herran armokutsunsa oliivat ottaneet vastaan ja seisahduneet kaikkivaltian tuomion eteen, jossa Herra oli elävällä tavalla saanut näyttää heille sielunsa waaran ja Jumalan wihan synnin yli, oliivat ottaneet syyn itse päälensä ja ruvenneet tuhlaajapojan welskii ja fisariksi ja alkaneet uutta armoa elämän Herralta kysyä, seisahduneet alallaan Herran edessä kantaen kaikkivaltiaan tuomiota omissa tunnoissaan siihen asti, että Herra oli saanut armahtaa ja näyttää wilauksen oman koettelemuksen kautta, missä järjestyksessä Herra yhti jumalatonta armahtaa, mutta oliivat antaneet jälleen itsensä pettää ja niin joutuneet perkeleen wangiksi. Ja minä olin yksi niistä laidan tien hylkääjistä. Meidän waiwamme oli paljon suurempi kuin niitten, jotka ei elämän tietä koskaan tunteneet olleet. Ei muitten waiwa ollut niin tuttu kuin omani; minä tunsin tunnoistani katkerimman tuskan kuin ruumiissani, sillä sieluni tunsi mikä oli syyn tähän onnettomuuteen. Minä paiskelin itseäni lauheimpaan kuumuuden paikkaan ja etsin loppuani, waan turhaan, sillä ruumis ei kulunut tulesja ja sielu ei lakannut itsepäälleni kantamasta ja omatuntoni kalwasi kuin hirmuinen tuli. Tämä oli kaikkein totuuden tien tuntijain walituswirsi: „Woi, woi, meitä, että luowuimme Hänestä, joka meidät olisi auttanut. Woi, woi meitä, että

katsoimme muitten wifoja ja oman wiheliäisyytemme unhotimme. Voi, woi, että juonittelimme Herraa vastaan emmekä inhytyneet Hänen kaikki-wiisaaseen fuljetukseensa. Voi, ettemme kärsineet Herran armotyötä, josta hän tahtoi kirituksen lautta riisua pois sen wanhan hapatuksen, jota rupesimme tawaranamme pitämään ja olisi tahtonut meistä sen petollisen kuonan puhdistaa, niin me karlasimme pois Hänen edestänsä ja saastaisuutemme jäi päällemme. Täällä nyt täytyy tuta wiheliäisyytemme, koska me ajassa waan muitten wifoja katsoimme. Voi, woi, ettemme Häneltä näköä ja waloa etsineet, joka sofiat näkemään saattaa. Voi, woi, ei auta nyt huutaa Häneltä apua; woi, sydämmeni halkiaa kivistä ja omantuntoni soimaus on niin suuri, että helwetti paukkuu tuskastani!”

Ja näin nyt yksi kirosi yhtä, toinen toista synnin tapaa suuremmaksi synkki tähän onnettomuuteen. Nyt lähestyi helwetin kuningas lentäin kuin kotka siivillä ja kysyi pilkaten: „miltä maistuu teidän taitwaanne, tässä on palikka jota tahdon antaa ijäti nauttia ja iloni on suuri, että itse eksyitin teitä pois elämän tieltä“. Näistä petetyistä olin minäkin yksi ja waiwani oli suuri. Oi, kuinka kirkkaasti se elämän tie nyt paistoi minulle, jota minä ajassa sain tuta ja hawaita, ja Jumalan sana walaisi niin kirkkaasti tämän taitwaan tien, että näin, ettei mikään olisi tain-

K. O. J. 1/9 - 30

8

7.

neet estää minua autuaaksi tulemasta, jos waan olisin riippunut kiinni elämän Herrassa kerjäten armoa alinomaan. Jos olisin uskollisesti kilvoitellut elämän kruunun perään, niin wissisti olisin minäkin autuaaksi tullut. Waan koska tämä olisi pitänyt tapahtua armon ajassa ollessani, niin tämä tapahtuu nyt waan waiwain lisäämiseksi.

Sirmuinen pauke ja ulina kuului joka suunnalta, ja verkele istuen tulisissa waunuissa, ajoi ympäri kolo ääretöntä waiwan paikkaa keihäs ja tulinen miekka kädessä, jolla hän kohenteli niitä tulesa partuwia ihmisraukkoja. Täällä juomarien täytyi nuolta tulista miekkaa, täällä mateli ja konttasi lukematon ihmispaljous, monta sukulaista, monta ystäväni ja tuttawaani sekä lähimmäisiä että kaukaisista oli täällä, paitti omat lapseni ja mieheni olivat salatut, etten heitä enempi nähnyt muuta kuin nuorimman poikani wilaulfelta niitten tirkkaasti paistawain lasten joukossa.

Nyt olin herätetty unestani enkä tiedä enempi sanoa.

Kirjoitettu hänen mieheltänsä Raudastokelta Dulaisissa 18²/178.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto